

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Y. S.**, zastoupen JUDr. Danuší Koldovskou, advokátkou, se sídlem náměstí T. G. M. 169, Česká Lípa, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2005, č. j. 59 Az 194/2004 - 20,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Danuší Koldovské, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 1075 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 10. 2004, č. j. OAM - 2978/VL - 10 - 11 - 2004, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že během správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Žalovaný tak shledal naplnění

podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 8. 9. 2005, č. j. 59 Az 194/2004 - 20, jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že žalobce neopustil Ukrajinu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování, z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Rovněž provedené dokazování nepochybně prokázalo, že žalobce měl možnost požádat o udělení azylu v dřívější době, avšak neučinil tak a pobýval na území České republiky nelegálně. Teprve po té, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, podal žádost o udělení azylu, z čehož je zřejmé, že ji podal jen s tím cílem, aby se vyhnul hrozícímu vyhoštění. Důvodem žalobcova odchodu ze země jeho původu pak byly ekonomické problémy. Krajský soud proto dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že žalobcova žádost o udělení azylu je podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu zjevně nedůvodná.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že při projednání jeho žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutím, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1997 Sb., o správním řízení, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl, dále poukázal na to, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu a konečně namítl, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Dále uvedl, že jeho problémy na Ukrajině jsou sice zdánlivě soukromého charakteru, ale znemožňují mu život doma. Má za to, že tyto poměry přesně popisuje Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaná Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, přičemž cituje čl. 53 a čl. 43 uvedené Příručky. Z těchto důvodů navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu projednání a aby byl přiznán odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozsudku.

Kasační stížnost byla dne 7. 11. 2005 doplněna podáním učiněným soudem stěžovateli ustanovenou zástupkyní, která uvedla, že stěžovatel se domnívá, že má důvod ke kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Bylo poukázáno na to, že žalovaný nepřihlédl k osobním poměrům stěžovatele a pokud by se tak stalo, mohl by dospět k opačnému závěru, než že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Ani krajský soud při projednávání žaloby nepřihlédl ke všem osobním poměrům na straně stěžovatele, a z toho důvodu zamítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhá změny ve svůj prospěch. Stěžovatel znovu připomněl, že poměry v domovském státě byly v době jeho odjezdu složité a pro něj svízelné, on měl naléhavý pocit, že dochází k porušování lidských práv, zejména v individuálních případech. Nyní je pro něj obtížné prokázat, že se tak dělo nebo že se tak děje. Stěžovatel vychází z toho, že v jeho poměrech došlo k výrazným změnám. Žije na území České republiky již 10 let na prodloužené vízum, naposledy mu však vízum propadlo a v důsledku toho mu byl vysloven zákaz pobytu. Tento zákaz je pro něj neakceptovatelný, neboť podmínky pro život v České republice jsou pro něj stabilizující. Návrat do domovského státu by znamenal velkou nejistotu i přes demokratické změny, ke kterým na Ukrajině došlo. Stěžovatel bydlí v trvalém podnájmu, živí se brigádnickými činnostmi, žije velmi skromně a nenápadně. Stěžovatel

je toho názoru, že poskytnutím azylu by byla odstraněna tvrdost zákona, která na něj dopadá a na kterou se odvolávají správní orgány i správní soud.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Poukázal na to, že stěžovatel svoji vlast opustil z ekonomických důvodů, naposledy do České republiky přicestoval dne 18. 6. 2002 a po ukončení jednoročního víza zde pobýval nelegálně a rovněž nelegálně pracoval. O azyl požádal dne 7. 10. 2004, když mu dne 6. 9. 2004 bylo uděleno za nezákonný pobyt správní vyhoštění. Žádostí o azyl tak má v úmyslu legalizovat si zde pobyt, když lze předpokládat, že osoba pronásledovaná v zemi svého původu způsobem předpokládaným zákonem o azylu požádá o azyl bezprostředně po té, co se ocitne na území státu, kde je taková žádost možná. Tak se však stěžovatel nezachoval a důvody jím uváděné nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu. Právní úprava pobytu cizinců na území České republiky je obsažena v zákoně č. 326/1999 Sb., jehož institutu měl stěžovatel při řešení své situace možnost efektivněji využít. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

K doplňku k vyjádření ze dne 9. 12. 2005 žalovaný poukázal na to, že námitky stěžovatele jsou obecné bez bližší argumentace, nelze se proto k nim blíže vyjádřit. Pokud stěžovatel odkazuje na čl. 53 a čl. 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, nelze podle žalovaného shledat žádnou souvislost mezi irelevantními azylovými důvody stěžovatele a citovanými články. Ani po doplnění kasační stížnosti neuvádí stěžovatel nic, čím by důvodně zpochybnil zákonnost předchozích řízení a rozhodnutí v nich vydaných. Z těchto důvodů žalovaný trvá na zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného. Stěžovatel neuvádí nic konkrétního, z čehož by bylo možno dovodit nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, přitom nijak nezpochybňuje závěr správního orgánu, že o udělení azylu požádal až po té, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění. Za tohoto stavu žalovaný postupoval správně, když ve smyslu § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou s poukazem na to, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Krajský soud pak nijak nepochybil, když se s tímto názorem vysloveným správním orgánem plně ztotožnil.

Nejvyšší správní soud proto pochybení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal.

Stěžovatel dále uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Ani v tomto případě stěžovatel svoje námitky nijak skutkově nekonkretizoval, pouze obecně namítl porušení některých ustanovení správního řádu žalovaným. Obdobné námitky týkající se porušení správního řádu stěžovatel uplatnil již v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž krajský soud se s těmito námitkami dostatečně vyrovnal poukazem na to, že žalovaný se žádostí stěžovatele zabýval odpovědně a svědomitě, vycházel přitom ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Bylo poukázáno na to, že stěžovateli byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům, případně navrhl jejich doplnění, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného přitom plyne, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, takže ani tyto námitky nebyly krajským soudem shledány důvodnými. Krajský soud konečně poukázal na to, že nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí stěžovatele odpovědně a svědomitě. Nejvyšší správní soud proto neshledal pochybení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Toto právo by měl žalovaný, ten však žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka JUDr. Danuše Koldovská, jíž Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 7 s. ř. s. odměnu ve výši 1075 Kč (jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb a jeden režijní paušál v částce 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky). O odměně ustanovené zástupkyně stěžovatele bylo rozhodnuto podle obsahu spisu, když sama zástupkyně stěžovatele k výzvě soudu nesdělila, jaké úkony právní služby učinila po svém ustanovení, a zda je plátcem DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu